Instanța de fond: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani, judecător Vladislav Holban
Dosarul nr. 2a-3380/25
(2-24077410-02-2a-22092025)

D E C I Z I E

24 iunie 2026 mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componența:
Președintele completului, judecătorul Valeriu Arhip
Judecătorii Hristina Craveț şi Eleonora Badan-Melnic
Grefier Gabriela Catrinesco

examinând, în şedinţă de judecată publică, cererea de apel declarată de reprezentantul Consiliului municipal Chișinău, Irina Smîc,

împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 12 mai 2025, prin care a fost respinsă cererea de chemare în judecată,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată înaintată de Consiliul municipal Chișinău către Ciprian Donoaga cu privire la încasarea redevenței pentru folosirea terenului,

a c o n s t a t a t:

Circumstanțele cauzei:

La 12 iulie 2024, Consiliul municipal Chișinău a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Ciprian Donoaga, solicitând încasarea de la acesta, în beneficiul bugetului municipal, a sumei de 28 653 lei, cu titlu de redevență pentru folosirea terenului cu suprafața de 0,5923 ha, cu numărul cadastral *****, situat în mun. Chișinău, str. Calea Basarabiei nr. 26/2, pentru perioada 1 ianuarie 2022 – 1 ianuarie 2024.

În motivarea acțiunii, reclamantul a invocat instituirea, prin efectul Legii nr. 133/2018, a dreptului de superficie legală asupra terenurilor proprietate a unităților administrativ-teritoriale, în beneficiul proprietarilor bunurilor imobile înregistrate separat în capitolele B și C ale Registrului bunurilor imobile, cu excepțiile prevăzute de lege.

Totodată, a făcut trimitere la art. 29 alin. (2) din Legea nr. 1125/2002, în redacția Legii nr. 171/2019, potrivit căruia superficiarul care deține un drept de superficie legală în temeiul alin. (1) lit. d) sau e) este obligat să achite la bugetul local o redevență anuală, stabilită de autoritatea publică locală, pentru folosirea terenului proprietate a unității administrativ-teritoriale. Această redevență nu poate fi mai mică decât plata anuală minimă de arendă a terenurilor proprietate publică, determinată conform art. 10 alin. (11) din Legea nr. 1308/1997 privind prețul normativ și modul de vânzare-cumpărare a pământului, obligația fiind opozabilă inclusiv dobânditorilor subsecvenți ai bunului imobil și ai dreptului de superficie.

În susținerea pretențiilor sale, Consiliul municipal Chișinău a invocat datele din extrasul Registrului bunurilor imobile, din care rezultă că terenul cu numărul cadastral *****, cu suprafața totală de 0,5923 ha, situat în mun. Chișinău, str. Calea Basarabiei nr. 26/2, constituie proprietate municipală, iar pe acesta sunt amplasate construcții aflate în proprietatea privată a pârâtului Ciprian Donoaga.

De asemenea, reclamantul a menționat că, potrivit Metodologiei calculării prețului estimativ al terenurilor din intravilanul municipiului Chișinău și Regulamentului privind gestionarea resurselor funciare municipale, aprobate prin Decizia Consiliului municipal Chișinău nr. 3/24 din 2 aprilie 2013, plata anuală pentru utilizarea terenului respectiv constituia 527 lei până la 31 decembrie 2021.

În aceste circumstanțe, reclamantul a susținut că pârâtul, în calitate de proprietar al construcțiilor amplasate pe terenul proprietate municipală, este obligat să achite redevența aferentă folosirii acestuia, însă nu și-a executat obligația de plată pentru perioada litigioasă, acumulând o datorie în cuantum de 28 653 lei.

Prin urmare, Consiliul municipal Chișinău a solicitat admiterea acțiunii și încasarea sumei pretinse, invocând în susținerea acesteia extrasul din Registrul bunurilor imobile și dispozițiile legale care reglementează obligația de plată a redevenței pentru folosirea terenurilor proprietate a unităților administrativ-teritoriale.

Poziția instanței de fond:

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 12 mai 2025, s-a respins cererea de chemare în judecată înaintată de Consiliul municipal Chișinău către Ciprian Donoaga cu privire la încasarea redevenței pentru folosirea terenului, ca neîntemeiată.

Solicitarea apelantului:

Invocând dezacordul cu soluția primei instanțe, la 23 mai 2025 reprezentantul Consiliului municipal Chișinău, Irina Smîc, a depus cerere de apel împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 12 mai 2025, solicitând casarea hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

Argumentele părților:

În motivarea apelului, apelantul Consiliul municipal Chișinău a susținut că soluția instanței de fond este neîntemeiată, întrucât aceasta a apreciat în mod eronat normele legale care reglementează dreptul de superficie și obligația de achitare a redevenței pentru folosirea terenurilor proprietate a unităților administrativ-teritoriale.

În acest sens, apelantul a invocat că, prin efectul Legii nr. 133/2018, începând cu 1 martie 2019, a fost instituit dreptul de superficie legală asupra terenurilor proprietate a unităților administrativ-teritoriale, indiferent dacă acestea fac parte din domeniul public sau privat, în beneficiul proprietarilor bunurilor imobile înregistrate separat în Registrul bunurilor imobile, în condițiile prevăzute de lege.

Totodată, a făcut trimitere la art. 29 alin. (2) din Legea nr. 1125/2002, în redacția Legii nr. 171/2019, potrivit căruia superficiarul care deține un drept de superficie legală în temeiul alin. (1) lit. d) sau e) este obligat să achite la bugetul local o redevență anuală, stabilită de autoritatea publică locală, care nu poate fi mai mică decât plata anuală minimă de arendă a terenurilor proprietate publică, determinată conform art. 10 alin. (11) din Legea nr.

1308/1997 privind prețul normativ și modul de vânzare-cumpărare a pământului. Această obligație revine inclusiv dobânditorilor subsecvenți ai bunurilor imobile și ai dreptului de superficie, în condițiile legii.

În susținerea poziției sale, apelantul a invocat și prevederile art. 654 și art. 659 alin. (1) din Codul civil, care reglementează noțiunea dreptului de superficie și obligația superficiarului de a achita proprietarului terenului o redevență pentru folosința acestuia, precum și art. 42 din Codul funciar, potrivit căruia terenurile din intravilanul municipiilor se află în proprietate municipală.

Apelantul a mai arătat că, potrivit art. 10 alin. (1) din Legea nr. 1308/1997, prețul normativ al pământului se stabilește inclusiv în cazul arendării terenurilor și în alte situații ce țin de activitatea economică, iar art. 10^1 alin. (1) din aceeași lege prevede posibilitatea încasării anuale a plății pentru folosirea terenurilor aferente obiectivelor privatizate sau private, în condițiile și limitele stabilite de lege.

Referitor la cuantumul obligației pretinse, Consiliul municipal Chișinău a menționat că, în conformitate cu Metodologia calculării prețului estimativ al terenurilor din intravilanul municipiului Chișinău și Regulamentul privind gestionarea resurselor funciare municipale, aprobate prin Decizia Consiliului municipal Chișinău nr. 3/24 din 2 aprilie 2013, plata anuală pentru utilizarea terenului respectiv constituia 527 lei până la 31 decembrie 2021, iar ulterior, potrivit Legii nr. 220 din 16 decembrie 2021, aceasta a fost stabilită în cuantum de 14 054 lei anual.

În acest context, apelantul a invocat art. 858 din Codul civil, potrivit căruia obligațiile trebuie executate în mod corespunzător și cu bună-credință, precum și art. 500 alin. (1) din același cod, care consacră dreptul proprietarului de a poseda, folosi și dispune de bunul său. Prin urmare, a susținut că neplata redevenței pentru folosirea terenului municipal cu suprafața de 0,5923 ha, cu numărul cadastral *****, situat în mun. Chișinău, str. Calea Basarabiei nr. 26/2, a prejudiciat bugetul municipal, datoria pretinsă pentru perioada litigioasă constituind 28 653 lei.

În ceea ce privește concluzia instanței de fond potrivit căreia intimatul Ciprian Donoaga nu ar fi ținut să achite redevența, ca urmare a înstrăinării bunurilor imobile amplasate pe terenul municipal și a nesolicitării înscrierii dreptului corespunzător, apelantul a considerat-o eronată. În opinia sa, înstrăinarea construcțiilor și lipsa unei solicitări de înregistrare a dreptului de superficie nu constituie, prin ele însele, un temei de exonerare de la plata redevenței pentru perioada în care intimatul era obligat să o achite.

De asemenea, apelantul a susținut că intimatul nu a informat Direcția funciară despre modificările intervenite în urma vânzării-cumpărării construcției comerciale amplasate pe terenul municipal, invocând în acest sens art. 1292 din Codul civil și obligația generală de comportare cu bună-credință în cadrul raporturilor obligaționale.

La cererea de apel intimatul Ciprian Donoaga a prezentat referința, prin care și-a exprimat dezacordul cu argumentele expuse în cererea de apel, solicitînd respingerea acesteia și menținerea hotărîrii instanței de fond.

Termenul de declarare a apelului:

În conformitate cu prevederile art. 362 alin. (1) din Codul de procedură civilă, termenul de declarare a apelului este de 30 de zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, dacă legea nu prevede altfel.

În acest context, având în vedere că dispozitivul hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani a fost pronunțat la 12 mai 2025, iar cererea de apel a fost depusă la 23 mai 2025, Colegiul judiciar constată că aceasta a fost declarată în termen.

Poziția părților în ședința de apel:

În ședința instanței de apel intimatul Ciprian Donoaga a pledat pentru respingerea apelului și menținerea hotărîrii instanței de fond.

Reprezentantul apelantului Consiliului municipal Chișinău, Irina Smîc, legal citat despre locul, data și ora ședinței de judecată, în ședința instanței de apel nu s-a prezentat, nu a comunicat motivele neprezentării și nu a solicitat examinarea apelului în lipsa sa. Instanța de apel, în temeiul art. 379 alin.(2) Cod de procedură civilă, a dispus examinarea apelului în lipsa acestuia.

Aprecierea instanței de apel:

Analizând legalitatea și temeinicia hotărârii atacate, prin prisma argumentelor invocate de participanții la proces și a materialelor din dosar, Colegiul consideră apelul declarat drept neîntemeiat și care urmează a fi respins, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 373 Cod de procedură civilă, instanța de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referinţelor şi obiecţiilor înaintate, legalitatea şi temeinicia hotărârii atacate în ceea ce priveşte constatarea circumstanţelor de fapt şi aplicarea legii în primă instanţă. În limitele apelului, instanţa de apel verifică circumstanţele şi raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanţe, precum şi cele care nu au fost stabilite, dar care au importanţă pentru soluţionarea cauzei, apreciază probele din dosar şi cele prezentate suplimentar în instanţă de apel de către participanţii la proces. În cazul în care motivarea apelului nu cuprinde argumente sau dovezi noi, instanţa de apel se pronunță în fond, numai în temeiul celor invocate în primă instanţă. Instanţa de apel este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel. Apelantului nu i se poate crea în propria cale de atac o situaţie mai dificilă decât aceea din hotărârea atacată cu apel, cu excepţia cazurilor când consimte şi când hotărârea este atacată şi de alţi participanţi la proces.

Potrivit art. 385 alin. (1) lit. a) Cod de procedură civilă, instanța de apel, după ce judecă apelul, este în drept să respingă apelul și să mențină hotărârea primei instanțe.

Colegiul civil reţine că instanţa de apel, potrivit regulilor unui proces echitabil, reţinându-se rolul determinant al concluziilor sale, are obligaţia să examineze efectiv problemele esenţiale care îi sunt supuse aprecierii şi să nu se limiteze la însuşirea motivelor instanţei inferioare. (Hirro Balani c. Spaniei, nr. 18064/91 din 09.12.1994 §27; Georgiadis c. Greciei nr.21522/93 din 29.05.1997 §43).

Potrivit recomandărilor avizului nr.11 din 2008 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni (CCJE) în atenţia Comitetului de Miniştri al Consiliului Europei privind calitatea hotărârilor judecătoreşti, o motivaţie şi o analiză clară sunt cerinţele fundamentale ale hotărârilor judecătoreşti şi un aspect important al dreptului la un proces echitabil.

Totodată, Colegiul judiciar consideră necesar să menționeze că nu va formula un răspuns detaliat pentru fiecare argument al apelantului, ci va analiza doar motivele decisive pentru soluționarea prezentei cauze (a se vedea Gard Ruiz vs Spania (Marea Cameră), 21 ianuarie 1999, parag.26, Moreira Fereira vs Portugalia (nr.2) (Marea Cameră), 11 iulie 2017, parag.84,98).

Concluziile privind circumstanțele de fapt ale cauzei se motivează în hotărâre prin probele enumerate în art. 117 Cod de procedură civilă, iar în conformitate cu art. 118 alin. (1) Cod de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor şi obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

Astfel, prevederile legale enunțate în mod expres, obligă instanța de apel să verifice circumstanțele şi raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum şi cele care nu au fost stabilite şi este obligată să verifice legalitatea hotărârii în întregul ei şi să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Totodată, prevederile art. 122 alin. (1) Cod de procedură civilă stabilesc că, circumstanțele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace probante nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace.

În conformitate cu art. 130 alin. (1) Cod de procedură civilă, instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.

Potrivit art. 239 Cod de procedură civilă, hotărârea judecătorească trebuie să fie legală şi întemeiată. Instanța își întemeiază hotărârea numai pe circumstanțele constatate nemijlocit de instanță şi pe probele cercetate în ședință de judecată.

Hotărârea este întemeiată, dacă în ea sunt expuse toate circumstanțele care au importanță la soluționarea cauzei şi care au fost verificate în ședința de judecată multilateral, complet şi au fost elucidate probele privind circumstanțele constatate ale cauzei.

Astfel, din ansamblul probelor administrate în cauză, Colegiul judiciar reține că, potrivit extraselor din Registrul bunurilor imobile, la adresa mun. Chișinău, str. Calea Basarabiei nr. 26/2, sunt amplasate construcțiile cu numerele cadastrale 0100301.459.04, 0100301.459.05, 0100301.459.06 și 0100301.459.08, asupra cărora Ciprian Donoaga a dobândit dreptul de proprietate în temeiul contractului de vânzare-cumpărare nr. 1-545 din 8 decembrie 2002.

Totodată, din informațiile înscrise în Registrul bunurilor imobile rezultă că, în privința terenului cu numărul cadastral *****, înscrierea dreptului de proprietate în beneficiul autorității administrației publice locale nu a fost solicitată, aspect consemnat la subpunctul II al registrului (f.d. 32-38).

În aceste condiții, Colegiul judiciar constată că, deși reclamantul Consiliul municipal Chișinău pretinde încasarea sumei de 28 653 lei, cu titlu de redevență pentru folosirea terenului cu suprafața de 0,5923 ha, situat în mun. Chișinău, str. Calea Basarabiei nr. 26/2, pentru perioada 1 ianuarie 2022- 1 ianuarie 2024, temeinicia acestei pretenții urmează a fi apreciată prin raportare la condițiile legale de instituire a dreptului de superficie și la probele care confirmă existența obligației de plată în sarcina pârâtului.

Prin hotărârea contestată, instanța de fond a respins acțiunea ca neîntemeiată, reținând, în esență, că materialele cauzei nu confirmă întrunirea condițiilor necesare pentru admiterea pretenției formulate de reclamant.

Verificând legalitatea și temeinicia hotărârii atacate prin prisma motivelor invocate în apel, în coroborare cu materialele cauzei și cu normele de drept material aplicabile raportului juridic litigios, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru constată că soluția primei instanțe este legală și întemeiată, nefiind identificate motive care să justifice casarea acesteia.

În susținerea acestei concluzii, Colegiul reține că, potrivit art. 10 alin. (1) din Codul civil, participanții la raporturile juridice civile trebuie să își exercite drepturile și să își execute obligațiile cu bună-credință, în conformitate cu legea, contractul, ordinea publică și bunele moravuri, buna-credință fiind prezumată până la proba contrară.

Conform art. 15 alin. (1) și (2) din Codul civil, apărarea drepturilor civile încălcate se realizează pe cale judiciară, iar legea sau contractul poate prevedea o procedură de soluționare a litigiului anterior adresării în instanță.

Totodată, art. 16 alin. (1) lit. b) din Codul civil stabilește că apărarea dreptului civil se realizează inclusiv prin restabilirea situației anterioare încălcării dreptului și suprimarea acțiunilor prin care acesta este încălcat ori se creează pericolul încălcării sale.

Potrivit art. 509 alin. (2) din Codul civil, dreptul de proprietate poate fi dobândit, în condițiile legii, prin ocupațiune, act juridic, succesiune, accesiune, uzucapiune sau prin hotărâre judecătorească, în cazurile prevăzute de lege.

De asemenea, art. 510 alin. (1) din Codul civil reglementează momentul transmiterii dreptului de proprietate asupra bunurilor mobile, în condițiile stabilite de lege sau de contract.

În ceea ce privește dreptul de superficie, art. 654 alin. (1) din Codul civil îl definește dreptul real imobiliar de a poseda și folosi terenul altuia în vederea edificării și exploatării unei construcții proprii, situate deasupra sau sub teren, ori în vederea exploatării unei construcții existente a superficiarului. Acest drept este alienabil, se transmite prin succesiune și poate constitui obiectul unui contract de locațiune.

Totodată, potrivit art. 659 alin. (1) și (2) din Codul civil, în lipsa unei prevederi contrare în actul juridic, superficiarul datorează proprietarului terenului o redevență, stabilită în funcție de chiria de piață și de criteriile relevante pentru determinarea valorii folosinței terenului. Redevența se determină la data constituirii superficiei și poate fi ajustată în condițiile prevăzute de lege.

În același context, art. 29 alin. (2) din Legea nr. 1125/2002, în redacția Legii nr. 171/2019, prevede obligația superficiarului care deține o superficie legală în temeiul alin. (1) lit. d) sau e) de a achita la bugetul local o redevență anuală, stabilită de autoritatea publică locală, pentru terenul care aparține unității administrativ-teritoriale. Cuantumul acesteia nu poate fi inferior plății anuale minime de arendă a terenurilor proprietate publică, determinată conform art. 10 alin. (11) din Legea nr. 1308/1997 privind prețul normativ și modul de vânzare-cumpărare a pământului.

Prin urmare, din interpretarea coroborată a normelor citate rezultă că obligația de achitare a redevenței presupune existența unui temei juridic care să justifice perceperea acesteia, precum și stabilirea persoanei obligate la plată și a condițiilor în care dreptul de superficie legală a fost instituit.

Raportând dispozițiile legale enunțate la circumstanțele concrete ale cauzei, Colegiul judiciar constată că prima instanță a apreciat corect netemeinicia pretenției reclamantului privind încasarea redevenței pentru folosirea terenului litigios.

În acest sens, invocarea dispozițiilor art. 29 alin. (2) din Legea nr. 1125/2002, în redacția Legii nr. 171/2019, precum și a prevederilor art. 10 alin. (11) din Legea nr. 1308/1997 nu dispensează reclamantul de obligația de a demonstra întrunirea condițiilor legale pentru nașterea obligației de plată a redevenței. Aplicarea acestor norme presupune stabilirea

regimului juridic al terenului, a apartenenței acestuia la unitatea administrativ-teritorială, precum și a existenței raportului juridic în temeiul căruia pârâtul ar datora plata solicitată.

Or, în speță, materialele cauzei, astfel cum au fost administrate, nu oferă un suport probatoriu suficient pentru a confirma existența tuturor premiselor juridice necesare admiterii pretenției. Extrasele din Registrul bunurilor imobile confirmă înregistrarea dreptului de proprietate al pârâtului asupra unor construcții, însă nu demonstrează, prin ele însele, nici apartenența terenului litigios la patrimoniul municipiului Chișinău, nici întinderea obligației de plată pretinse pentru perioada dedusă judecății.

De asemenea, argumentul apelantului referitor la instituirea superficiei legale în temeiul modificărilor legislative operate prin Legea nr. 171/2019 nu poate conduce automat la concluzia că pârâtul datorează suma solicitată. Chiar și în ipoteza aplicabilității regimului legal al superficiei, reclamantul trebuie să demonstreze că situația de fapt întrunește condițiile prevăzute de lege pentru instituirea acestui drept și că obligația de plată a redevenței îi revine anume pârâtului. Invocarea abstractă a normelor legale nu poate substitui proba faptelor constitutive ale dreptului pretins.

Nici referirea la cuantumul redevenței stabilit prin modificările legislative ulterioare nu este suficientă pentru a justifica încasarea sumei de 28 653 lei. Determinarea cuantumului unei eventuale obligații de plată poate interveni numai după stabilirea existenței acesteia și a persoanei obligate. Prin urmare, înainte de a verifica modul de calcul al redevenței, era necesar ca reclamantul să demonstreze temeiul juridic al obligației, aplicabilitatea normelor invocate și perioada pentru care plata este datorată. În lipsa acestor elemente, simpla indicare a cuantumului anual pretins nu justifică admiterea acțiunii.

În ceea ce privește susținerea apelantului potrivit căreia pârâtul nu ar fi notificat Direcția funciară despre eventuala înstrăinare a construcțiilor, Colegiul judiciar constată că această împrejurare, chiar dacă ar fi confirmată, nu poate suplini lipsa dovezilor privind existența și întinderea obligației litigioase. Eventuala neîndeplinire a unei obligații de notificare trebuie examinată în raport cu norma care o instituie și cu efectele juridice prevăzute de aceasta, fără a putea constitui, în mod automat, un temei pentru încasarea redevenței solicitate.

În aceste condiții, Colegiul judiciar apreciază că argumentele invocate în apel exprimă, în esență, dezacordul apelantului cu aprecierea probelor și cu concluziile primei instanțe, fără a demonstra existența unor împrejurări ori a unor temeiuri juridice apte să infirme soluția adoptată. Întrucât reclamantului îi revenea sarcina de a dovedi circumstanțele pe care și-a întemeiat pretenția, iar materialul probator administrat nu confirmă în măsură suficientă existența obligației de plată în cuantumul solicitat, soluția de respingere a acțiunii se impune a fi menținută.

Din considerentele expuse și având în vedere că hotărârea primei instanțe este întemeiată și legală, fiind adoptată cu respectarea normelor de drept material și procesual, iar argumentele invocate de apelant sunt neîntemeiate și nu sunt de natură să o infirme, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru ajunge la concluzia de a respinge apelul declarat și de a menține hotărârea primei instanțe, ca fiind legală și întemeiată.

În conformitate cu art. 385 alin.(1) lit. a), art. art. 389-390, CPC, Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru,

d e c i d e :

Se respinge cererea de apel declarată de reprezentantul Consiliului municipal Chișinău, Irina Smîc.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chişinău, sediul Rîșcani din 12 mai 2025, adoptată în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată, înaintată de Consiliul municipal Chișinău către Ciprian Donoaga cu privire la încasarea redevenței pentru folosirea terenului.

Decizia este definitivă din momentul pronunţării, dar poate fi atacată cu recurs la Curtea Supremă de Justiţie în termen de 2 luni de la data comunicării deciziei integrale.

Președintele completului,
judecătorul Valeriu Arhip

Judecătorii Hristina Craveț

Eleonora Badan-Melnic